

μάτη την τσέπη του.

Ο Τζερεμές που έληθοροφούντο από άλλους ναύτες την εξέλιξη της φίλης του, της έγραψε ένα γράμμα, σ' αυτό επένωλάτο το ήθος:

«**Έξέ ρουσσικα τορπιλλοφόρα, άφου βουλιαξες και μένα και το βαρκάκι, τώρα πώς να βουλιαξής με τόν τροφοδότη και κανένα άπερωκάνειο. Ταύτα και να με συμπαθάς για την ένόληση.**

Ο πιστός σου έρωστής Θεμιστοκλής Τζερεμές.

Η υπογραφή «Ο πιστός σου έρωστής» δεν είχε καμιά ειρωνία.

Ο καϊμένος ο Τζερεμές άνατούσε πραγματικά και είχε βέβαιον ότι το σπίτι του έρωτός δεν τον είχε ποτέ άφρησι. Μάλιστα για την ερωσσικα τορπιλλοφόρα, όπως πάντα έλεγε την άπιστη Μαριέττα, κ' έσταζε το μάτι του τόσο άξερυ.

— «**Άν δέν την πονούσα, έλεγε, θα την άφρινα τότε να πάη στο φροτίο ή θα τη μαχαίριωνα. Μά, βλέπετε, δεν μου βαστούσε να της κάω κανά.**

— Και τί θα κάνης σάν τελειώσει ή φυλακή σου; τόν ρωτούσαν.

— Θα κυτάξω να την φέρω στην εύθειαν δόδ...

Και έννοουσε, ο καϊμένος, ότι ήθελε να τη στεφανώθη.

— Ένα βασανο πέφτει στη ζωή του άνθρώπου, έξηγγούσε για να δικαιολογηθί στους άλλους καταδικούς που τόν παρεγγυούσαν για την ένοικειά του. Ένα βασανο, άδιάφορο κύριο ή γερό.

Βάσανο δέ άνάμαζε το αισθημά του, που ο ίδιος το έχαρκατίζε για κούφιο.

Άλλά ή εύθεια δόδς φαίνεται πως δεν ήταν της άρεσκείας της Μαριέττας. Η ρουσσικα τορπιλλοφόρα, ένδιαφερομένη πάντοτε για την ποικιλία, κατώρθωσε να μιλήξη στις άράγες των γροξών της ματιών, μαζί με τόν τροφοδότη και ένα ναυτομηχανικό, και όταν, ύστερα από δύο χρόνια ο Τζερεμές άπεφύλαξοθη, ήθελε τη θέσι του κατελημμένη από δύο συγχρόνως άντικαταστάτας. Ο τροφοδότης, άνθρώπος φιλήσυχος, έδειξε τάσεις υποχωρήσεως και έγκατέλειψε το πεδόν της μάχης, αλλά ο ναυτομηχανικός δεν έχοράτεψε. Είπε κατάμωτρα τόν Τζερεμέ, όταν έπηρε να τόν παρακαλέσει να άπονορθή, γιατί αυτός είχε δικαιοματα προτεραιοτήτος, φρεμπεκέα, και το συμπέρασμα είναι ότι οι δύο άνθρώποι άράχτηκαν γερά σέ μι ά μισαριά της Πειραιικής παραλίας και έδημιουργήθηκε σκηνη.

Δύο-τρεις ναύτες θέλησαν να προλάβουν το τσάκωμα, από ένδασφρόν προς τόν Τζερεμέ, αλλά αυτός είχε γίνει θηριο άνήμερο. Έγρονθοκάρησε άγρια και έκλωτοσάτησε τόν ναυτομηχανικό και δεν του άφρησε μύτες ή κεφάλι άσπαστο.

Σέ λίγο ήρθε ή ναυτική περίπολος και τόν έφρασε. Δεν έδειξε όμως καμιά αντίσταση και δεν έφροντισε ούτε δικηγόρο να βρή ή στη νέα όικη του...

Ο ναυτομηχανικός του είχε κάνει μίμησα έπει δολοφονική εύθεσι μετά τραυματίων, αλλά ο Τζερεμές δεν έδειξε πως έστονεχωρήθη και ποιά για τη νέα δικη του. Άν και δεν ήτο δικό του το πταίωμα της σμυλοκλής, δεν καταδέχτηκε ούτε να άπολογηθί. Όμιολόγησε στη δικη του, ότι τόν έχτύπησε άγρια και όταν ο πρόεδρος τόν ρώτησε, ποιάς έφτασε, είπε:

— Μπορεί ναύταν και δικό του το φταίξιμο, κύριε πρόεδρε.

Αυτή ήτο και πάλι ή άτολογία του. Και ο παπαλάκος ε' Άρης, ο άραγμένος ξέμακαρα από τόν Ναυτοσάτιο, έδέχτηκε και πάλι τόν Τζερεμέ. Είχε να κάνει τώρα ένα χρόνο φυλάκιση, που τού έτεβλήθη έσπεικώζα, όπως είπε ο κ. πρόεδρος.

Φαίνεται όμως πως ή άγάπη του Τζερεμέ ήταν βαθειά και συγκινητικώς ποιητική. Ένα άνθος άγνό που τόν είχε και τόν καλλιερμούσε μέσα του. Και ή φυλακίσις του και ή μόνωσις του έτρεφαν τόν αισθημά του αυτό, άντι να τόν μαραινούν και να τόν σβίνουν. Είχε θεσποικήσει ή άγιοποιήσει μέσα του ή ερωσσικα τορπιλλοφόρα και όσο αυτή κυλούσε στη λάσπη, τόσο αυτός την έθεωρούσε ένα λουλουδι άμόλυπτο. Το κούφιο βάσανο είχε γερές ρίζες μέσα του.

Ήταν φανερό πως ήταν ένας παρεξηγημένος ή άπληρογράμτος τύπος της σημερινής ζωής. Άνθρώπος που τόν θεωρούσαν του σκονισού και του παιονισού και όμως είχε ένας έγος. Άν ο Γιάννης Άγιάνης έτέρωσε δλάκαρη ζωή στη φυλακή για την άπατη ένός φρομμού, δεν είχε άλλου παρδάξο πως ένας άλλος μπορούσε να κάνει τη μισή του ζωή μέσα στη ναυτοφυλακή για ένα άσθημα. Ίσως ένάμαζε ότι με την έπισηνή του και την θυσία του, θα διώθονταν επί τέλους την ψυχή ή την καρδιά της έπιπολής γυνέας που άγαπούσε, αλλά να που αυτή ήταν άσυγκλήτη και άτίεραση. Γι' αυτό, μόλις άποφύλακίστηκε πάλι ο Τζερεμές και πήγε να τη συναντήση, τη βοήξε να τά έξη φταγμένα μ' έναν άμαξά. Μάλιστα θα έλεγε κανείς πως τόν έκαμε μάλλον για να τόν κεντήση και να τόν έξευτελίση, γιατί ο άμαξάς ήταν ένας μεσάκοςος παντορέμος, με τρία παιδιά, και άνθρώπος τελείως άσημαντός.

Ο Τζερεμές άγατούσε ιερά. Δεν μπορούσε να θίξη ούτε με έργα,

ούτε με λόγια, την ιδεολογική εικόνα της Μαριέττας και κατέφυγε στον άμαξά. Το ίδιο βράδυ έφρόδησε κατ' εύθειαν στο σπίτι του άμαξά. Χτύπησε δυό, τρείς, πέντε φορές, μά δεν τόν άνοξιν. Ο άμαξάς κατι θα είχε υποκαστέι. Τότε πήδη από μανδρότουχο, σπάει την έσωτερική πόρτα και μπαίνει μέσα. Ο άμαξάς έβαλε τις φωνές, μαζύ και ή γυνάικα του και τα παιδιά του. Πιο πολύ όμως έφώναζε ο άμαξάς:

— Κλέφτες, κλέφτες!... για να καλήση τη δικη του έννοχη.

Μπορούσε να φύγη από τόν ίδιο δρόμο της μανδρας ο Τζερεμές. Άλλά αυτός δεν ήταν κλέφτης και ήθελε να έξηγγηθί. Έντοκμεταξύ όμως σηκώθηκε στο πόδι ή γειτονιά, έπηρεαν είδησι και οι χωροφυλάκες και ο Τζερεμές συνελήφθη ως κλέφτης, χωρίς να καταδεχθί καν να δικαιολογηθί.

— Κλέφτης, κλέφτης, κύριε άστυνόμη, είπε στο τημήμα που τόν έπηρεαν. Η ρουσσικα τορπιλλοφόρα όμως ξερε γιατι πήδησα στο σπίτι του άμαξά.

Τόν προσφύλακισαν και πάλι στον Άρη και αϊτόν τόν κειρό έτεροίμενε με χριστιανική μακροθυμία και ίσοκονη να βγη τόν βούλευμα, που θα έχαρκατίζε την πράξη του ως ναυτερινή παραδίσι οικογενειακού άνδρου ή άπίστερα κλοπής διά διαρρηξέως. Και πρωί-βράδυ, μέσα στη ναυτοφυλακή δεν έπαιε να λήη αυτό το τραγούδι:

«Ρουσσικα τορπιλλοφόρα ρίζε τά μαλλιά σου πλώρα».

Ένώ άπαντούσαν οι άλλοι φυλακισμένοι:

«Ρίζε τά μαλλιά σου πίσω να σέ ιδώ να σ' άγαπήσω».

Κ' αυτός χτυπούσε τά χέρια και έφώναζε:

— Όωω! Όωω!

K. ΦΑΛΤΑ-ΙΤΣ

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο περίφημος ήθοποιός Φρειδερίκος Λεμαίτη ήταν όνομαστός για τόν σαρκαστικό του πνεύμα.

Ένα βράδυ που έπαιζε τόν «Αμλέτο» του Σαίξπηρ, παρετήρησε ότι ή αίθουσα του θεάτρου ήταν σχεδόν άδεια. «Όλοι-όλοι οι θεαταί δεν ήσαν περισσότερο από είκοσι.

Ο ήθοποιός του θεάτρου, κατά τη συνήθειά του, ψιθύριζε σιγά-σιγά άτ' τόν ήθοποιό του κείμενο τόν έργο, όταν ο Λεμαίτη, καταπιεσμένος για την άποτυχία της παραστάσεως, γύρισε και τού φώναξε γελάοντας:

— Μία πού δυνατά, βρε άδερφέ!... Δεν βλέπετε πως είμαστε έμεις κ' έμεις;

Όταν ο περίφημος άδβας γτε Βεβέλι ήταν έτοιμοθάνατος, δεν άπέκρινε άτ' τούς φίλους του τη βαθειά του όδύνη, γιατί θ' άφρινε τις τού κόσμου αυτού και τόν φως του ήλιου.

Ο πατάς που πήγε να τόν μεταλάβη, προσπάτησε τότε να τού δώση θάρρος, να τού πη δυό λόγια παρηγορητικά.

— Κάνε κουράγιο, φίλε μου, τού ψιθύρισε. Έτσι τόν θέλει ο Θεός. Ξέρεις καλά ότι μι φορά κανείς πεθαίνει.

— Μά γι' αυτό άσπείρω κ' εγώ θλίδομαι, τού άπάντησε ο μελλοθάνατος άδβας. Άν πέθαινε κανείς δέκα ή δεκαπέντε φορές, δεν θα μ' έγνοιάζε και τόσο!

Έρωτήσε κάποτε τόν διάπικιο συγγαφέα Μπαλλζάκ ένας φίλος του.

— Πές μου, άγαπητέ μου, έού που έχεις τούσους φίλους, τί ιδέα έχεις για τη φίλια;

— Φρονώ, άποκρίθηκε ο μεγάλος μυθώρορογράφος, ότι ή ειλκρινής φίλια είναι τόν ώραιότερο αισθημα σ' αυτόν τόν κόσμο!

— Όποτε οι φίλοι σου που σ' έπισκεπτονται, σχεδόν καθημερινώς, δεν σ' ένοχλούν;

— Αυτό είναι άλλο πράγμα! Οι φίλοι μου που με έπισκεπτονται, μου κάνουν τιμή, ένώ οι φίλοι μου που δεν μ' έπισκεπτονται, μου κάνουν... ευχαρίστησι! άπάντησε ο πνευματώδης Μπαλλζάκ.

Όταν ο ήρωικός στρατηγός τόν Γάλλον Μικρά πληγήθηκε βαρειά στην μάχη τού Άουστέρλις, τοποθετήθηκε μισοκλιθώσιμος σ' ένα φορείο για να μεταφερθί στον πλησιέστερο σταθμό πρώτων βοηθειών. Ένώ μεταφέρετο, σέ μι ά στιγμή που άνέκτησε τις αισθήσεις του, ρώτησε τούς τραυματιοφύλακες του:

— Πές τε μου... Ποροζώτες;... Νικώμας;

— Ναι, στρατηγέ μου, ή νίκη στεφανώνει τά όπλα μας, τού άπάντησαν εκείνοι.

— Φίλοι μου, άδέρφια μου, σηκτολεμιστές μου, φώναξε τότε ο ήρωικός στρατηγός. Σήμερα είμαι ο πού εύτυχημένος άτ' όλους τούς μελλοθάνατους μαχητάς μας!...

